

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 92/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 127/2017 z 13. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“)

rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 127/2017 z 13. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) prebiehalo konanie vedené pod sp. zn. 5 C 33/2013 v právnej veci žalobcov [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „žalobcovia“) proti sťažovateľovi ako žalovanému o náhradu škody s príslušenstvom, ktorú im mal spôsobiť sťažovateľ porušením právnej povinnosti, keď bez ich súhlasu vyťažil drevo na spoločných nehnuteľnostiach a nevyplatil im prislúchajúce spoluvlastnícke podiely.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„Krajský súd Žilina svojim Rozsudkom 7Co 127/2017-548 zo dňa 13. 09. 2017 zmenil rozsudok Okresného súdu Čadca 5C 33/2013-504 zo dňa 27. 10. 2016 tak, že ma zaviazal zaplatiť žalobcom 1. a 2. každému sumu 2.620,87 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14.06. 2011 do zaplatenia a zároveň žalobcom priznal náhradu trov konania v rozsahu 26,44 %. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 18. 10. 2017.*

Som však toho názoru, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu Žilina 7Co 127/2017-548 zo dňa 13. 09. 2017, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, boli porušené moje základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, kde sa stanovuje, že každý má právo vlastníť majetok a majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom, ochranu nepožíva.“

4. Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku *«nevyporiadal s mojimi námietkami uvedenými v odvolaní, kde som sa domáhal zmeny rozsudku a zamietnutia žaloby.*

... Najpodstatnejšie v tomto mojom odvolaní bolo, že prvostupňový súd zaujal ten právny názor, po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom tvrdiac, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, že ustálil výšku spoluvlastníckeho podielu vo výške 19871/115275-in a to na základe mylného a nesprávneho ZP [REDACTED], čo si prvostupňový súd nekriticky osvojil, keď si nezistil, že parc. pkn [REDACTED] je zapísaná v pozemkovej knihe katastra [REDACTED] vo vložkách [REDACTED].

navrhovateľov. S takýmto právnym názorom sa odvolací súd nestotožňuje a podľa názoru odvolacieho súdu je podstatné vyriešenie otázky vlastníckeho práva navrhovateľov. Odvolací súd uviedol, že prvostupňový súd sa mal zaoberať správnosťou zápisov v katastri a riešiť spoluvlastnícky podiel, ako prejudiciálnu otázku. Odvolací súd poukázal na § 135 ods. 2 O s p.».

5. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje tiež na skutočnosť, že „otázka určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve sa musí riešiť so všetkými, ktorí sú ako vlastníci danej nehnuteľnosti. V tomto smere poukazujem na stanovisko v uznesení NS SR sp. zn. 5MCdo 1/2010. Ide tu o nerozlučné spoločenstvo a rozhodujúca je povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný samostatne, keď ide o nerozlučné spoločenstvo. Inými slovami povedané, aby podiel, ktorý takto určil Okresný súd Čadca v rozsudku 5C 33/2013 zo dňa 27. 10. 2016, že je u navrhovateľov v parc. pkn [REDACTED] spolu vo výške 19871/115275-in pri ďalšom určení podielového spoluvlastníctva, neprevýšil dohromady spoluvlastnícke podiely nad 1/1, čo v tomto konkrétnom prípade by sa rozhodne stalo.“.

6. Ďalej poukazuje na „odkaz v judikatúre k § 78 zákona č. 160/2015 Z. z., č. 12/2012 NS SR, ktorý stanovuje, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam musí zásadne prebiehať so všetkými zapísanými vlastníkmi, resp. spoluvlastníkmi dotknutých pozemkov v katastri nehnuteľnosti alebo tými, ktorí sú preukázané a platne právnymi nástupcami /dedičmi alebo univerzálnymi sukcesormi/ zapísaných vlastníkov, pretože určovací výrok rozsudku má platnosť iba vo vzťahu k účastníkom konania a nie voči tretím osobám. Tieto osoby vytvárajú nerozlučné procesné spoločenstvo na jednej alebo druhej strane. Teda prvostupňový súd nepostupoval v súlade s § 78 ods. 1 a 2 CSP, ktorý stanovuje, že súd žalobu zamietne, ak nie je splnená podmienky účasti všetkých subjektov podľa ods. 1...“.

7. Okresný súd ako prvostupňový súd podľa názoru sťažovateľa rozhodol „ohľadne § 139 OZ však nesprávne a v rozpore so stanoviskom NS SR 3MCdo 2/2008, keď tento

uviedol, že spoluvlastnícky podiel je mierou účasti na vlastníckom vzťahu k spoločnej veci, ale tiež určuje rozsah práv a povinností jednotlivých spoluvlastníkov za trvania spoluvlastníckeho vzťahu ako i po jeho skončení. To sa vzťahuje aj na práva a povinnosti súvisiace s hospodárením so spoločnou vecou. Úprava rozhodnutia spoluvlastníkov nie je bližšie upravená v § 139 ods. 2 OZ a na prijímanie rozhodnutí spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepredpisuje zákon žiadnu osobitnú procedúru ani uskutočnenie formálneho hlasovacieho aktu a pre samotné rozhodnutie nepredpisuje žiadnu obligatórnu /napr. písomnú/ formu ani výslovne nedefinuje jeho náležitosti. Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá, že proces vytvárania kolektívnej vôle spoluvlastníkov nebude len záležitosťou niektorého spoluvlastníka a že na procese prijímania rozhodnutia sa zúčastnia všetci spoluvlastníci. Obdobne aj rozhodnutie NS SR 3 Cdo 2/2008.

Teda skutočná vôľa majoritných spoluvlastníkov, teda nad podiel $\frac{1}{2}$, parc. ■■■ a ■■■ bola v počte nájomných zmlúv vyjadrená, že obhospodarovať tieto parc. budem ja, a keďže žalobcovia boli menšinoví spoluvlastníci a nedosahovali ani polovičný podiel v týchto nehnuteľnostiach, mohli sa ako prehlasovaní obrátiť na súd. To aj urobili v konaní tunajšieho súdu 13C 62/2003 a po nezmyselnom viac ako 10-ročnom konaní v celom rozsahu svoj návrh zobrali späť. Podali síce túto žalobu v čase keď uplatňovali náhradu škody aj v predchádzajúcom konaní podľa výšky ZP v konaní 13C 62/2003 a preto tu bola aj prekážka litispendencie do právoplatného zastavenia tohto predchádzajúceho konania.

Odvolací súd tieto moje odvolacie námietky preskúmal, zistil v bode 9. svojho odôvodnenia nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ale toto nepovažoval odvolací súd za vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tak ako to uvádza v bode 9. svojho odôvodnenia.

V bode 11. svojho odôvodnenia moje námietky, po ustálení nesprávnej výšky podielov žalobcov na danej nehnuteľnosti, odvolací súd, nepovažuje za dôvodné a svoje dôvody oprel o znalecký posudok, ktorý určil veľkosť spoluvlastníckeho podielu žalobcov. Tento záver odvolacieho súdu je v rozpore s konštitutívnym zápisom v pozemkovej knihe pred účinnosťou zákona č. 141/1950 Zb. a tento záver je v rozpore s doterajším vyšetrením spoluvlastníckych podielov v ROEP, tak ako to oznámil Okresný úrad Bytča, katastrálny odbor. Odvolací súd riadne nezdôvodnil z čoho vychádzal, keď nekriticky prijal určenie

podielov znalcom [REDAKOVANÉ], ktorý podával posudok pre iné súdne konanie, ktoré bolo nakoniec zastavené.“

8. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu, zrušil tento rozsudok a priznal mu trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

14. Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

16. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

17. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku a nesprávnom právnom posúdení veci.

18. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

19. Krajský súd ako súd odvolací [§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)] bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP *a contrario*) preskúmal rozsudok okresného súdu ako súdu prvej inštancie sp. zn. 5 C 33/2013 z 27. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, t. j. v časti výroku, ktorým bolo vyhovené nároku žalobcov, a viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP tento rozsudok v časti napadnutého výroku podľa § 388 CSP zmenil tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu ostal nedotknutý, pretože nebol napadnutý odvolaním.

20. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku primárne zaoberal námietkou sťažovateľa, že postupom okresného súdu došlo k zásahu do jeho procesných práv a bola porušená ústavná zásada práva na spravodlivý proces z dôvodu, že okresný súd ako súd prvej inštancie rozhodol nad rámec petitu žaloby a uviedol:

«Z obsahu spisu krajský súd zistil, že žalobným návrhom doručeným okresnému súdu dňa 20. 04. 2011 sa žalobcovia v rade 1/ a 2/ domáhali voči žalovanému každý samostatne zaplattenia sumy 4.159,70 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania od podania žaloby do zaplattenia. Na pojednávaní konanom dňa 27. 05. 2013 žalobcovia zobrali žalobu čiastočne späť s tým, že ďalej žiadali, aby súd konal o celkovej sume 6.296,57 Eur (č. l. 167 rub). Na nasledujúcom pojednávaní konanom dňa 21. 11. 2013 (č. l. 183 rub) okresný súd vyhlásil uznesenie, ktorým konanie o zaplattenie sumy 2.022,83 Eur zastavil. Vychádzajúc z dispozitívneho úkonu žalobcov a z kontextu ich vyjadrení v rámci konania pred okresným súdom je zrejmé, že títo sa domáhali každý samostatného nároku na zaplattenie voči žalovanému. Pre potreby dispozitívneho úkonu však tieto samostatné nároky sčítali a dospeli k úhrnnej sume 8.319,40 Eur, z ktorej dispozitívnym úkonom zobrali späť sumu 2.022,83 Eur. Žiadali ďalej konať o ich nároku na náhradu škody vo výške 6.296,57 Eur ako sume zodpovedajúcej súčtu ich samostatných nárokov, ktorých výška bola rovnaká. Okresný súd tak síce konal správne o nároku na náhradu škody vo výške 6.296,57 Eur, avšak vo vzťahu ku každému zo žalobcov sa jednalo o sumu 3.148,285 Eur. Žalobcovia svoj pôvodný návrh, aby každému samostatne bola uhradená žalovaným náhrada škody nezmenili, „iba“ spoločne voči žalovanému odpočítali vzhľadom na výsledky znaleckého

dokazovania časť, v ktorej bolo konanie zastavené. Žiaden zo žalobcov však neuviedol, že by sa späťvzatie týkalo iba nároku uplatneného niektorým z nich.

9. Následný postup okresného súdu po vyhlásení uznesenia o čiastočnom zastavení konania, kedy tento nevykonal písomné vyhotovenie tohto uznesenia a nedoručoval ho stranám sporu nebol správny. V čase jeho vyhlásenia upravoval procesný postup súdu Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), ten v ust. § 168 ods. 2 určoval, ktoré uznesenia sa doručujú účastníkom konania (teraz stranám sporu), medzi ne patrili aj uznesenia, proti ktorým bolo prípustné odvolanie. Proti uzneseniu o zastavení konania bolo odvolanie prípustné (§ 201 v spojení s § 202 ods. 3 O.s.p.). Okresný súd však takto nepostupoval a nevykonal písomné vyhotovenie uznesenia o čiastočnom zastavení konania, ani ho nedoručoval. Keďže však uznesenie bolo vyhlásené na pojednávaní, stalo sa vyhlásením pre súd záväzným (§ 170 ods. 1 O.s.p.). Okresný súd preto správne ďalej aj napriek tomuto pochybeniu pokračoval v konaní o nároku žalobcov na zaplatenie celkovej sumy 6.296,57 Eur. Uvedené procesné pochybenie okresného súdu nepovažoval odvolací súd za vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Okresný súd však pri rozhodovaní už dôsledne neprihliadal na to, že žalobcovia si zo sumy 6.296,57 Eur uplatňovali každý „len“ sumu 3.148,285 Eur, preto túto nedôslednosť krajský súd odstránil tak, že rozsudok okresného súdu zmenil, pokiaľ ide o rozčlenenie priznanej istiny s príslušenstvom medzi žalobcov. Má za to, že týmto postupom nedošlo k zásahu do procesných práv strán sporou ani k porušeniu ústavnej zásady práva na spravodlivý proces. Vychádzal z toho, že ak by bol ponechaný výrok o rozsudku okresného súdu. v ktorom nebolo určené, v akom pomere má žalovaný uhradiť priznanú istinu každému zo žalobcov, platí zásada hmotného práva pri solidárnych veriteľoch, že z uvedenej sumy mal každý nárok na rovnaký podiel.»

21. Námietky sťažovateľa o nesprávnych skutkových zisteniach a následnom nesprávnom právnom posúdení veci nepovažoval krajský súd ako súd odvolací za opodstatnené a uviedol: «Čo sa týka určenia veľkosti podielov, vychádzal okresný súd správne zo záverov znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] č. 4/2009. Ten v časti III., označenej ako „Záver“, svojho znaleckého posudku uviedol dôvody, pre ktoré vychádzal z výmery sporných parciel 115.275 m². Žalovaný v odvolaní uvádza výmeru pôvodnej PK

parcely, ktorú stanovil ako súčet KN-C parciel č. [REDACTED], tvrdil, že údaje v znaleckom posudku nie sú správne, avšak sám neuvádza a neoznačuje konkrétne dôkazy, ktoré by mali správnosť týchto záverov spochybňovať. Odvolací súd nepovažuje za dostatočné poukazovanie na skutočnosť, že PKN parcela [REDACTED] zodpovedá KN-C parcelám. Znalec sa v posudku touto skutočnosťou zaoberal a vysvetlil dôvody, pre ktoré nemožno súčet výmer CKN parciel považovať za výmeru pôvodnej PKN parcely, na základe ktorej určil veľkosť spoluvlastníckeho podielu žalobcov.»

22. Rovnako námietku sťažovateľa o nemožnosti riešenia otázky veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalobcov v prejednávanej veci bez toho, aby stranami sporu boli všetci do úvahy pripadajúci podieloví spoluvlastníci sporných nehnuteľností, vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnenú a uviedol, že „S touto námietkou sa vysporiadal odvolací súd už v rámci uznesenia zo dňa 29. októbra 2015 sp. zn. 7Co/131/2015, ktorým bol v poradí prvý rozsudok okresného súdu v predmetnej veci zrušený. Tam jednoznačne odvolací súd vyjadril názor, že určenie vlastníckeho práva v prejednávanej veci je treba považovať za predbežnú otázku, ktorej vyriešenie je potrebné, aby bolo možné rozhodnúť o veci samej. Situácia, na ktorú poukazuje žalovaný v podanom odvolaní, t. j., že v prípade určenia vlastníckeho práva musia byť stranami sporu všetci do úvahy pripadajúci spoluvlastníci nehnuteľností, ku ktorej sa vlastnícke právo určuje prichádza do úvahy v prípade, že predmetom konania by bolo takéto určenie. V súdnej veci však predmetom konania je nárok na náhradu škody, nie určenie vlastníckeho práva, toto určenie má charakter prejudiciálnej otázky. V tomto prípade preto nie je namieste odvolacia námietka žalovaného o nedostatku vecnej legitímácie pre neúplný okruh subjektov tvoriacich strany sporu.“.

23. Sťažovateľ tiež namietal správnosť rozhodnutia okresného súdu o vzniku jeho omeškania so zaplatením žalovanej istiny. Túto námietku považoval krajský súd ako súd odvolací za opodstatnenú a v konkrétnostiach uviedol, že „Súdna prax aj právna teória ustálila, že v prípade, ak medzi účastníkmi záväzkového vzťahu nebol čas plnenia dohodnutý, v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka je povinný dlžník plniť deň nasledujúci po dni, ku ktorému bol na plnenie vyzvaný. Keďže v konaní nebolo preukázané, že by boli

žalobcovia žalovaného vyzývali na zaplatenie žalovanej sumy pred podaním žalobného návrhu, treba za takúto výzvu považovať doručenie žaloby. Žaloba bola doručená žalovanému dňa 10. 06. 2011 (piatok). Žalovaný tak bol povinný poskytnúť plnenie nasledujúci deň. Keďže však tento deň pripadol na sobotu, v zmysle § 122 Občianskeho zákonníka o počítaní lehôt mu začala plynúť lehota na plnenie nasledujúcim najbližším pracovným dňom, t.j. 13. 06. 2011. Ak v tento deň žalovanú sumu neuhradil, nasledujúcim dňom sa v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dostal do omeškania so zaplatením žalovanej sumy a žalobcom vzniklo právo na náhradu úrokov z omeškania, a to od 14. 06. 2011. Krajský súd preto rozsudok okresného súdu v časti úrokov z omeškania zmenil tak, že tieto priznal žalobcom od 14. 06. 2011 a pokiaľ si tieto uplatňovali pred uvedeným dátumom, ich nárok ako nedôvodný zamietol.“

24. Pri hodnotení napadnutého rozsudku ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

25. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej po rekapitulácii argumentácie účastníkov konania a odcitovaní § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, § 123, § 139 ods. 1, 2 a 3, ako aj § 420 Občianskeho zákonníka uviedol: „Vzhľadom na záväzný názor krajského súdu v zrušujúcom uznesení 7Co/131/2015 zo dňa 29. 10. 2015, aby sa súd zaoberal otázkou vlastníckeho práva žalobcov ako prejudiciálnou, ktorej vyriešenie je potrebné, aby bolo možné rozhodnúť o veci samej, súd sa teda zaoberal skúmaním vlastníckeho práva žalobcov, aby mal zároveň preukázanú aj aktívnu legitímáciu žalobcov. Zo znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] vypracovaného v konaní 13C/62/2003, ktorý v tomto konaní doplnil svojím ústnym vyjadrením, vyplýva,

že parcela KNC č. [REDACTED] zodpovedá pkn parcelám č. [REDACTED] a [REDACTED]. Na základe existujúcich podkladov, ktoré získali žalobcovia aj z archívu, určil výmeru sporných pkn parciel [REDACTED] a [REDACTED] podľa výmery parcely bývalého katastra číslo [REDACTED] - 115275 m², časť prislúchajúca pre žalobcov je 19871 m² bez vyjadrenia podielu. Veľkosť podielu, ktorý vypočítal znalec [REDACTED], bol vypočítaný z nedostatočných podkladov, ako aj veľkosť podielu, ktorý vypočítal odporca [REDACTED], je vypočítaný z nedostatočných podkladov, a to len pre parcelu pkn [REDACTED]. Aj vo svojom ústnom vyjadrení zotrval na záveroch znaleckého posudku, nakoľko žalobcovia hľadali podklady v archíve, našli podklady z bývalého archívu, ktoré sa na katastri v Bytči nenachádzajú. Taktiež vychádzal z evidencie urbárskej spoločnosti, podľa ktorej právny predchodca navrhovateľov dostal väčšiu odmenu za ťažbu dreva, ako ostatní, a keďže každý z urbárníkov mal uvedenú inú výmeru, rozhodne ich podiel nemohol byť rovnaký. Pri vypracovaní znaleckého posudku mal k dispozícii všetky pkn vložky, keďže urbárska spoločnosť ho požiadala, aby neprešetril len pozemky žalobcov, ale celý urbariát. Takže mal k dispozícii kompletnú databázu urbárskych podkladov, a všetky vložky prelustroval. ROEP vychádza jednoznačne z nedostatočných podkladov, nakoľko jeho vypracovatelia neboli schopní ísť do archívov pozháňať podklady z bývalého katastra. Súd mal teda preukázané zo znaleckého posudku, ako aj z výpovede znalca [REDACTED], že výmera právnych predchodcov žalobcov v pkn parcelách [REDACTED] a [REDACTED] je vo výške 19871 m² z celkovej výmery 115275 m². Súd mal teda preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcov v 1. a 2. rade v konaní ako spoluvlastníkov sporných parciel, na základe ktorých vyjadrenia mal im žalovaný spôsobiť výrubom drevnej hmoty škodu. Závery znalca [REDACTED] ohľadne výšky podielov žalobcov 1/, 2/ žalovaný žiadnym spôsobom nevyvrátil, žalobcovia uniesli dôkazné bremeno. Pokiaľ žiadal vyčkať na skončenie ROEP-u, toto súd považoval za neučelné, nehospodárne, zbytočne spôsobujúce prieťahy v konaní, pričom súd poukazuje na výpoveď znalca [REDACTED], že v ROEP-e je veľa chýb, keďže vychádza z nedostatočných podkladov. Tým mal súd odstránenú aj prvotnú príčinu sporu medzi stranami, a to výšku spoluvlastníckeho podielu v neurčitom podiele 19871/115275-in. Z toho vyplýva najväčšia výmera žalobcov 1/, 2/ v sporných nehnuteľnostiach.“

26. Ďalej okresný súd uviedol, že „Žalobcovia v konaní udávali, že splnili všetky podmienky zodpovednosti za škodu, a to: 1. porušenie právnej povinnosti, keďže odporca nemal s nimi platne uzatvorenú nájomnú zmluvu, nemal ich súhlas na ťažbu, preto žalovaný, ako tvrdili v konaní 13C/62/2003, nebol oprávnený užívateľ, ani nájomca, a vykonával právo ťažby na sporných nehnuteľnostiach bezdôvodne. Žalovaný ťažbu dreva nepoprel, tvrdil, že ťažil oprávnene, na základe platných nájomných zmlúv, čím sa stal oprávneným užívateľom a nájomcom. Nemá zato, že jeho konanie je protiprávne, nakoľko všetko vykonával so súhlasom Obvodného lesného úradu, valného zhromaždenia, so súhlasom zmluvy o združení, takže nemôže existovať protiprávny stav, ani majetková ujma. Súd sa teda zaoberal aj nájomnými zmluvami predloženými v konaní 13C/62/2003 (č. 1. 416), ktoré boli uzatvorené podľa § 663 až § 681 OZ a Zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych a lesných nehnuteľností, a o nájme poľnohospodárskeho pozemku, v ktorých sa mali dohodnúť, že predmetom nájomných zmlúv bude prenájom lesnej pôdy nachádzajúcej sa v k. ú. [REDAKOVANÉ]. Tieto boli uzatvorené na dobu určitú od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2010, niektoré z nich boli predĺžené do 31. 12. 2015. V nájomných zmluvách, ktoré boli uzatvorené v roku 2005, sa v článku II. uvádza, že predmetom nájmu je spoluvlastnícky podiel v lesných nehnuteľnostiach. V zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka „o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd. Z uvedeného teda vyplýva, že väčšina nie je determinovaná počtom spoluvlastníkov, ale veľkosťou ich spoluvlastníckych podielov. Žalovaný však ani v priebehu konania 13C/62/2003, ani v priebehu tohto konania súdu nikdy nepreukázal, že by došlo k rozhodnutiu o hospodárení so spoločnou vecou prostredníctvom väčšiny, nakoľko spoluvlastníci v čase uzatvorenia nájomných zmlúv nemali založené združenie s právnou subjektivitou, a toto nehlasovalo väčšinou svojich členov o prenechaní lesných pozemkov do užívania odporcovi na základe nájomných zmlúv. Žalovaný mal uzatvorené individuálne nájomné zmluvy so spoluvlastníkmi bez predchádzajúceho rozhodnutia väčšiny. Súd je teda toho názoru, že došlo k porušeniu väčšinového princípu pri rozhodovaní o hospodárení so spoločnou nehnuteľnosťou, od ktorého sa nemožno odchyliť, a pri rozhodovaní so spoločnou vecou môžu rozhodovať spoluvlastníci iba väčšinou počítanou podľa spoluvlastníckych podielov. Z predloženého

znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] vyplýva, že podiel žalobcov na spornej nehnuteľnosti je najväčší, napriek tomu žalovaný nemal s nimi uzatvorené nájomné zmluvy, preto ide zo strany žalovaného o neoprávnené hospodárenie s týmito nehnuteľnosťami, nakoľko v zmysle § 139 ods. 2 OZ nedošlo k väčšinovému rozhodnutiu spoluvlastníkov lesných pozemkov, a v takejto veci nerozhodoval ani súd. Tým mal súd preukázané porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného.“.

27. Pokiaľ išlo o výšku škody, okresný súd ju považoval za preukázanú „znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ] č. 20/2013 vo veci stanovenia hodnoty vyťaženej drevnej hmoty v k.ú. [REDAKOVANÉ], lesný porast [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorý vypočítal, že v roku 2008 bolo vyťažených 243 m³ smreka, 7 m³ buka, čo je za celkovú cenu 6.014,84 €, v roku 2009 835 m³ smreka, 4 m³ buka, čo je spolu 14.645,86 €, a v roku 2011 bolo vyťažených 341 m³ smreka za sumu 15.866,73 €. Celkove teda suma za tieto roky 36.527,43 € pri podiele [REDAKOVANÉ] podľa znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] 171/992 je to suma 6.296,57 €. Znalec pritom hodnotu vyťaženej drevnej hmoty stanovil pre násobením množstva vyťaženej drevnej hmoty priemernými cenami, vyťažených surových kmeňov prevzatých zo Spravodajca národného lesníckeho centra v Bratislave. Od týchto cien odrátal náklady na ťažbu a priblíženie. Na zabezpečenie objektívnosti výšky uvedených nákladov boli prebraté údaje Štatistického úradu SR ako priemerné údaje pre celé Slovensko. Táto podmienka objektívnosti sa dodržala aj pri použití priemerných cien vyťažených surových kmeňov pre smrek a buk. Podkladom pre stanovenie množstva vyťaženej drevnej hmoty boli údaje z lesnej hospodárskej evidencie za jednotlivé roky 2008, 2009, ako aj 2011. Tento posudok vychádzal z výmer podľa znaleckého posudku [REDAKOVANÉ].“.

28. Keďže námietku sťažovateľa, že škoda za rok 2008, ako aj do 20. apríla 2009 je premlčaná podľa § 106 Občianskeho zákonníka, pretože návrh na náhradu škody bol podaný na okresnom súde až 20. apríla 2011, žalobcovia neuznali, keďže si už v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 62/2003 nárokovali náhradu škody, ktorá vznikne konaním sťažovateľa a jej výška bude určená znaleckým posudkom, okresný súd zo spisu sp. zn. 13 C 62/2003 považoval za preukázané, že „návrh bol podaný dňa 24. 8. 2001, pričom rozsudoch návrh znel tak, že súd určuje, že žalovaný nie je

oprávneným užívateľom, ani nájomcom parcely číslo [REDACTED], preto je povinný zdržať sa akýchkoľvek zásahov do pôdy a lesného porastu nachádzajúcich sa na parcele číslo [REDACTED] k.ú. [REDACTED], a zaplatiť žalobcom náhradu škody, ako bude špecifikovaná podľa znaleckého posudku. Znalecký posudok na výšku podielov bol v tomto konaní vypracovaný dňa 29. 1. 2009 znalcom [REDACTED]. Uznesením 13C/62/2003-818 zo dňa 17. 9. 2012 súd zastavil konanie o určenie, že žalovaný je povinný zdržať sa akýchkoľvek zásahov do pôdy a lesného porastu parcely číslo [REDACTED] k. ú. [REDACTED], a o povinnosť nahradiť škodu spôsobenú uvedenými zásahmi vo výške podľa znaleckého posudku z dôvodu späťvzatia návrhu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 10. 2012. Súd má teda zato, že nárok na náhradu škody v konaní 13C/62/2003 nebol riadne uplatnený, keďže v zmysle § 106 ods. 1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. V zmysle judikatúry pri hodnotení, kedy sa poškodený dozvedel o škode, je potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode (nestačí teda iba možnosť dozvedieť sa o vzniknutej škode). Dozvedieť sa o škode znamená, že poškodený sa dozvedel o majetkovej škode, ktorú je možné vyčíslieť v peniazoch, takže možno právo na jej náhradu uplatniť na súde. Aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť na súde, nie je potrebné, aby poznal výšku škody presne, postačuje, ak nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia v súdnom konaní (rozsudok NS SR 25Cdo/2758/2004, rozsudky NS ČR 25Cdo/2782/2013, 28Cdo/3914/2012, 25Cdo/90/2013, 25Cdo/2573/2012). Z týchto judikátov teda vyplýva, že subjektívna premlčacia doba sa začína odvíjať od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o tom, že mu vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú je možné natoľko objektívne vyjadriť v peniazoch, že možno právo na jej náhradu uplatniť na súde. Poškodený sa teda dozvie o škode, akonáhle zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno odvodiť vznik škody a orientačne, približne aj jej rozsah tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch, nie je potrebné rozsah škody poznať presne, napríklad na základe odborného posudku. Pre podanie žaloby o náhradu škody postačuje totiž aj orientačná, približná znalosť rozsahu škody, čo vyplýva aj z toho, že výška škody sa zisťuje v súdnom konaní, a definitívny záver o nej je obsiahnutý až v právoplatnom rozsudku. Súd mal teda preukázané, že žalobcovia si návrhom v konaní 13C/62/2003 zo dňa 24. 8. 2011 uplatnili

náhradu škody len všeobecne, žiadali určiť výšku náhrady škody podľa znaleckého posudku, pričom napriek tomu, že v tomto konaní bol dňa 29. 1. 2009 vypracovaný znalecký posudok [REDACTED] na výšku podielov, nepredložili súdu do právoplatnosti uznesenia 13C/62/2003-818 zo dňa 17. 9. 2012, ktorým bolo zastavené konanie o určenie, že odporca je povinný zdržať sa akýchkoľvek zásahov do pôdy a lesných porastov na parcele číslo [REDACTED], a zároveň povinnosť nahradiť škodu spôsobenú uvedenými zásahmi vo výške podľa znaleckého posudku, žiadne konkrétne, aj keď nepresné vyčíslenie škody. Znalecký posudok [REDACTED] na určenie výšky škody si dali vypracovať až dňa 25. 5. 2013, z ktorej výšky škody vychádzal súd v tomto konaní. Žalobca v 1. rade vo svojej výpovedi zo dňa 16. 5. 2012 súdu uviedol, nakoľko býva priamo pod parcelami, takže denne pozeral na ťažbu, že v roku 2008 bola ťažba vykonávaná v mesiacoch februári a marci, v roku 2009 začala presne 23. 6. 2009, keďže podávali odvolanie proti rozsudku OS Čadca (konanie 13C/62/2003), a v roku 2011 boli tri ťažby v januári, februári a v máji. Žalovaný, ani jeho právny zástupca vo svojej výpovedi tieto mesiace nenamietali, preto súd má zato, že ťažba v roku 2008 uskutočnená vo výške 1.036,83 € je premlčaná, avšak nakoľko právny zástupca žalovaného namietal premlčanie len do 20. 4. 2009, a ťažba v roku 2009 začala až 23. 6. 2009, súd priznal žalobcom náhradu za výrub drevnej hmoty za rok 2009 v sume 2.524,64 €, a za rok 2011 vo výške 2.735,09 €.

28. Príčinná súvislosť je jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu, a znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku, táto musí byť bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Súd mal z konania 13C/62/2003 preukázané, že nehnuteľnosti užíval výlučne odporca na základe sporných nájomných zmlúv, a aj ostatní 217-ti nájomcovia podali proti nemu dňa 16. 12. 2010 na Okresný súd v Žiline žalobu o vypratanie nehnuteľnosti z dôvodu, že nájomné zmluvy a ich dodatky uzatvorené medzi nimi a žalovaným, predmetom ktorých je užívanie spoluvlastníckych podielov žalobcov [REDACTED] sú neplatné. Aj keď v dôsledku späťvzatia návrhov všetkých žalovaných, okrem žalovaného 149b, bolo konanie zastavené, súd nebol oboznámený s dôvodom, pre ktorý tieto žalobcovia zobrali návrh späť, keďže nemal k dispozícii spis 17C/286/2010. Keďže spoluvlastnícky podiel žalobcov je najväčší, a žalovaný nemal s nimi podpísané nájomné zmluvy, mal súd preukázané, že žalovaný ich užíval bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho im vznikla škoda.

Pokiaľ právny zástupca žalovaného poukazoval na to, že právnemu predchodcovi žalobcov chcel vyplatiť finančnú náhradu za jeho podiel, a on túto odmietol z dôvodu, že jeho podiel je omnoho vyšší ako 2/108, súd je toho názoru, že žalobcovia 1/, 2/ v konaní skutočne preukázali, že ich podiel je najväčší z ostatných spoluvlastníkov, ktorý však žalovaný neuznával, a náhradu odmietli z dôvodu, že bola neprimerane nízka.“

29. Takto formulované právne závery okresného súdu nenesú podľa názoru ústavného súdu žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizoval s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

31. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnutý rozsudok v spojení s rozsudkom okresného súdu je udržateľný a nemožno ho hodnotiť ako arbitrárny.

32. Právnej argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, v zásade len polemizuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľ nepreukázal

ústavnoprávnu relevanciu svojich námietok, ktoré by signalizovali možnosť porušenia označených práv, reálnosť čoho by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

33. Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

34. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že keďže nepovažuje právne závery krajského súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 20 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto rozhodol tak, že sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Navyše, obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

36. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018